

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσια δέκα
καὶ ὄλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ αὶ ὁ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Δεκάτ' Ἰουλίου,
καὶ φλόγες ἡλίου.

Ποῦντος χίλια καὶ ἑκατὸ καὶ εἰκοσιόκτῳ συγχρόνως,
γιὰ καινούριας ἐκλογαῖς σκούζει κάθε φαμφαρόνος.

**Εκλογαῖς Ῥωμηῶν καινούριας
καὶ γιὰ νέους ἄνδρας φούριας.**

Φ.— Νᾶξερές τί χαρὰ
τὴν ἔχω, μασκαρᾶ.
Μοῦρχεται νὰ πηδῶ
καὶ ὄλο νὰ τραγουδῶ.
Π.— Κάθε χαρὰ βεβαίως πάντα καλοκαρδίζει...
καὶ πῆδα καὶ τραγούδα... κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει...
Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια τόση χαρὰ γιὰτί;
Φ.— Τὸ τωρινὸ μας χάλι τέτοια καρδιά ζητεῖ.

Τὸ τωρινὸ μας χάλι
δὲν μᾶς ζητεῖ καὶ θυμὸ,
καὶ πόνο καὶ θυμὸ,
καὶ ὄλο σκυφτὸ κεφάλι.

Αὐτὸ ζητεῖ βαρέλγα
μὲ Βάκχους τωρινούς,
καὶ ξάπλωμα σ' ἀμπέλια
μαζὶ μὲ Σειληνούς.

Αὐτὸ θέλει, πατριώτη,
κάθε τόσο φαγοπότι
σ' ὅσας γνωσταῖς τῆς Ἀλυσσίδος
μὲ μισόγυμναις Σιλφίδες.

Αὐτὸ θέλει νὰ γλεντᾷ
μὲ λαγοῦτα καὶ ὀκαρίνα,
καὶ σὲ κάθε μπαλαρίνα
νὰ φωνάζῃς γκέλ μπουρντά.

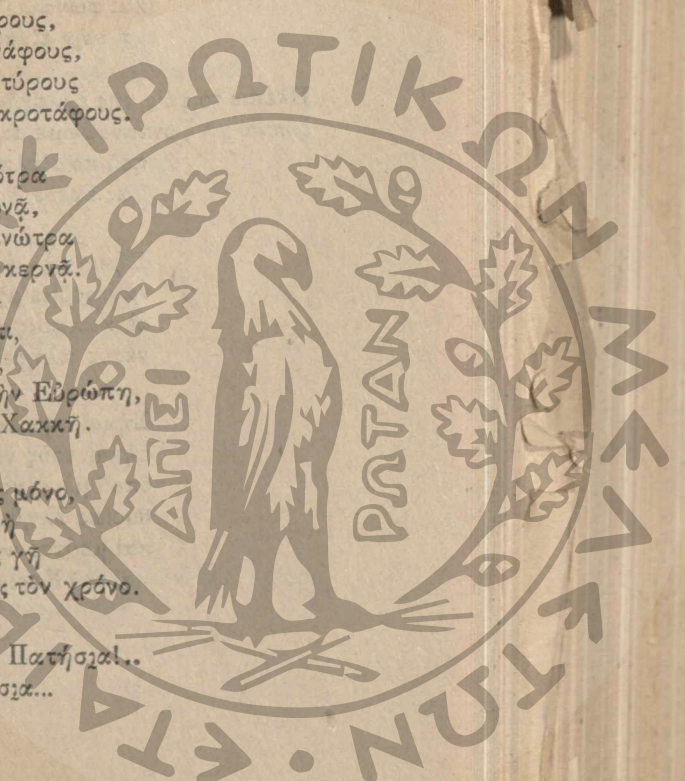
Αὐτὸ θέλει μόνο λήρους,
θέλει ρήτορας φληνάφους,
καὶ τραγόποδας Σατύρους
μὲ κισσοὺς εἰς τοὺς κροτάφους.

Αὐτὸ θέλει μόνο τσότρα
σὲ τραπέζια νὰ γυρνᾷ,
καὶ Ἀφροδίτη στεφανώτρα
τοὺς γλεντζέδες νὰ κερνᾷ.

Αὐτὸ θέλει χαροκόπι,
αὐτὸ θέλει μουσική,
γιὰ νὰ σκάσουν σ' τὴν Εὐρώπη,
γιὰ νὰ σκάσῃ καὶ ὁ Χακκὴ.

Αὐτὸ θέλει κάλπαις μόνο,
αὐτὸ θέλει καὶ ἐκλογὴ
σ' τὴν ἐλευθερίᾳ μας γῆ
δὲ καὶ τρεῖς φοραὶς τὸν χρόνο.

Ὁχ! ψυχὴ μου σ' τὰ Πατήσια...
ξεφαντώματα, μεθύσια...

ὦχ! καὶ φέρε, ταβερνιάρη,
μέσ' ἀπὸ τὸ γροματάρι.

Αὐτὸ θέλει συζητήσεις καὶ κουδένταις· στὰ Χαντεία
ποῖς ἀξίζει νὰ βῇ τὴν πρὸς προκομὴν πατριώτης,
αὐτὸ θέλει Συντεχνίας, αὐτὸ θέλει Σωματεία,
νὰ συνέρχονται νὰ λένε γιὰ πληρεξουσίου πρῶτης.

Αὐτὸ θέλει γιαντροσόφια
γιὰ τὴν ἐκλογὴ τὴν ψόφια,
ποῦ νὰ σκάσουν καὶ στὴ Σόφια.

Αὐτὸ γυρεύει κόρδωμα καὶ φουσκωτὸ τουλοῦμι,
θέλει θυσίαν καθενὸς ὑπὲρ θεσμῶν τιμίων,
ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος νὰ λήγ' στὸν Δραγούμη
γι' αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισι τῶν Πανεπιστημίων.

Τοῦτο μὲ κάνει νὰ πηδῶ
κι' ὀλημερίς νὰ τραγουδῶ:
γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ διέλεξαν οἱ τῶν γραμμάτων φάροι
νὰ κάνουν τῶν Καθηγητῶν τὸν κόσμο νὰ κρεπάρη.

Γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ θέλουν νὰ γίνουν ἀπηνείς,
μέσα σ' αὐτὴ τὴν λαύρα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζέστη,
κι' ὅ τῆς Αἰγιαλείας ὡς εἶδος Ἑριννύς
νὰ τοὺς καταδιώκῃ καθὼς καὶ τὸν Ὀρέστη.

Πῶς μὲ μοῦτρο θέλεις, βλάκα, νὰ μὴν εἶμαι χαρωπὸ
καὶ πῶς θέλεις νὰ μὴν ψάλλω μὲ χαρούμενο σκοπὸ,
ὅταν ἔρχεται σ' τὸν νοῦ μου πῶς ἀπλῶς καὶ χάριν γούστου
στῆς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου
θὰ χῶμ' ἐκλογαῖς μεγάλας,
ποῦ δὲν θάναί σὺν τῆς ἄλλαις;

Π. — Κι' ἐγὼ τῶχα λησμονήσῃ καὶ δὲν πῆρα χαμπαρακί
πῶς μὰς προσκαλοῦν σ' τῆς κάλπαις...

Φ. — Λοιπὸν ξύπνα, στενοβράκη,
κι' ἐνδυνάμωσε τὸν νοῦ σου καὶ τὸ σῶμα σου τὸ κνόν...

Π. — Μήπως βλέπῃς φῶς κανένα μερὲς σ' τὸ σκότος τὸ πυκνόν;

Φ. — Βλέπω σὺν κολοφωτιά, βλέπω σὺν πυγολαμπίδα
μέσ' σ' τῆς κάλπης τὴν ὀπή,
καὶ φωνάζω σ' τὴν πατρίδα
νὰ μὴν εἶναι σκυθρωπή.

Βλέπω τὸ φῶς τῆς ἐκλογῆς, βλέπω τοὺς νέους μύστας,
ξύπνα νὰ ζωντανέψωμ τὴν ἐκλογὴ τῆς νύστας,
ποῦ παρ' ἐλπίδα δυνατὸ
μὰς ἔφερε ρουχαλιτό.

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ζωρέψωμ,
νὰ πρῶμ μὴ χαρὰ καὶ νὰ χορέψωμ,
σὲ κάλπαις καὶ μουντζούραις νὰ τρυφήσωμ,
νέους πληρεξουσίου νὰ ψηφίσωμ.

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ξενοστάξωμ,
σὴκω τοὺς νέους ἄνδρας νὰ κυττάξωμ,
ὁποῦ μὲ λόγον ἕκαστος στωμύλον
θυσίας ἀληθεῖς θὰ προσενέγκῃ,
καὶ μοῦτσουνα θὰ τρίψουν ἀλλοφύλων
καὶ τοῦ Κερὶμ Ἀγὰ τοῦ πεζεδέγκῃ.

Σήκω νὰ δῇς τοὺς ἄνδρας τῆς νέας στωμύλιας
συλλέγοντας τὰ τέσσα τοῦ παρελθόντος ράκη,
σὴκω νὰ δῇς ἐμπρὸς σου τὸν Τζώρτζη τῆς Ἀγγλίας,
τὸν Τζώρτζη τὸν δικό μας, μὰ καὶ τὸν Δημητράκη.

Ὡ πατρίς Ἑλλάς νταγιάντα,
καὶ προβάλλουν ἐκ τῆς πάλης
ἄνδρες νέοι κατὰ πάντα,
Κόντες ἄφογος καὶ Ράλλης.

Τοῦτοι παλαιοὶ καὶ νέοι
μέσ' στῶν ἐκλογῶν τὸ ρεῦμα,
καὶ μ' ἐκείνους πάλιν πνέει
νέον ζωηφόρον πνεῦμα.

Σήκω, Περικλῆ κανάγια,
κι' ἄς μὴ σὲ χαυνών' ἡ ζέστη...
ὁ μὲν πάει σ' τὴν Μπατάγια,
ὁ δὲ πάει σ' τὸ Τριέστι.

Τὸ γένος ξεαλλίζεται,
βλέπει χρυσὴν αἰθρία,
καὶ προσανατολίζεται
σ' τὴν νέαν δυανδρία.

Μ' ἐλθαῖς ὁ Κόντε Τζώρτζης καὶ μὲ κλαδὶὰ βαγιῶν
σ' ἀρνιά φωνάζει λάγνα
μέσ' ἀπὸ τὴν Μπατάγια:
φορμὲ δὲ μπαταγιόν.

Βὲ μπαταγιὸν φορμὲ
γιὰ νέους σὺν κι' ἐμέ.
Μαρσὸν μαρσόν, ὁ μὲς ἀμί,
νέων ἀνδρῶν νέαι χυμοί.

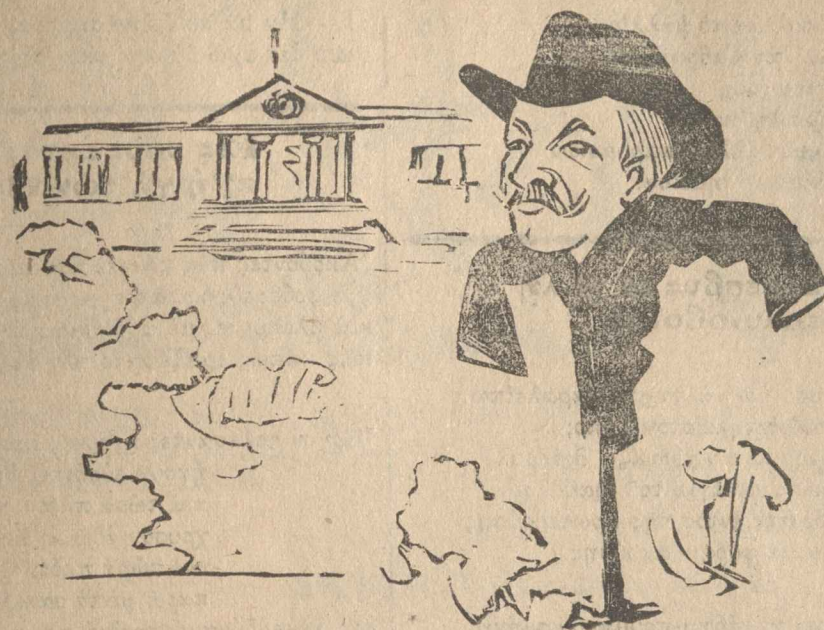
Καὶ σὺ, Ραλλάκη μουλαθὲ
τῆς ἐκλογῆς τὰ γέρα,
ζοῦρ ντὶ γκλόαρ ἐτ ἀρριδέ,
τῆς δόξης φθάν' ἡμέρα.

Καὶ λένε μερὲς σ' τὴν Βενετιά, τὴν γῆν τῶν μυστηρίων,
μέσα σὲ μία γόνδολα σ' ἐκείνο τὸ κανάλι,
πῶς θὰ γενῇ συνέντευξις τῶν δῶδ Καγκελαρίων,
τοῦ Θεοτόκη δηλαδὴ καὶ τοῦ Ξανθοῦ τοῦ Ράλλη.

Κι' ἐνθ' θὰ βγάξῃ κάποτε φωναῖς ὁ γονδολιέρης
ἐκεῖνοι γιὰ τὴν ἐκλογὴν θὰ λέν' ἰδιαντέρως,
κι' ὕπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς κι' ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς
θὰ λένε γιὰ συνδυασμοὺς μικτοὺς τε κι' ἀμιγεῖς.

Καὶ σ' τὴν Πιάτσα τοῦ Σάν Μάρκο σὺν ἰδοῦν τὰ περιστέρια
τὸν διδάσκει τὸν ἄνδρα τῆς ἀψόγου τῆς εἰρήνης,
θὰ πετάξουν σ' τοὺς ὤμους τοῦ Κορφιᾶτῃ καὶ τὰ χέρια
μὲ χρυσῆς ἐλθῆς κλωνάρι, πῶναι σύμβολον γαλήνης.

Ἵσως κυττάξουν Δόγηδων παλάτια ξεπεσμένα
μὲ μάτια δακρυσμένα,
Ἵσως οἱ τράναι γκλόρια κι' οἱ δῶδ τῶν νὰ φωνάξουν,
Ἵσως ἐμπρὸς τῶν δρυχηθοῦν ψευδολεόντων στόματα,
Ἵσως κι' ἐκεῖ σ' τὴν γέφυραν τῶν στεναγμῶν στενάξουν
γιὰ τὰ φρικτὰ μαρτύρια, ποῦ τράβηξαν τὰ κόμματα.

Σκιάχτρο Πανεπιστημίου τρόμον προξενούν δημίου.

Ἵσως νὰ περπατήσουν καὶ σ' ἐνα κι' ἄλλο πάρκο
καὶ σ' τὸ κωδωνοστάσιον ν' ἀνέβουν τοῦ Σάν-Μάρκο,
καὶ τίποτε παράξενον νὰ κρούσουν ἐξ ἐκείνου
γῆγνατον κώδωνα πολέμου κινδύνου.

Θὰ κυττάξῃ κάθε Δόγης
τοὺς ἀψόγους ἐν ἀψόγοις,
θὰ τοὺς ἐλέπουν Μεγιστάνες,
Βενετσιάνοι, Βενετσιάναις,
κι' ὁ Ράλλης ἀγρίεψῃ καὶ τὸν πιάσῃ τὸ μπουρί,
θὰ γενοῦν λεόντων μούτρα σὺν Βενέτικο φλουρί.

Π. — Τοὺς νέους ἄνδρας χαιρετῶ... τοὺς παλαιοὺς σωτήρας
νέους τοὺς βλέπω πάλι,
τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκύρας,
τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ράλλη.

Γιὰ νέους ἄνδρας χαιρετῶ μὲ τὸ παλὸ δισκί μου
τοὺς ἱερούς, Παντελάκη μου, τοὺς ἱερούς, Παντελῇ μου.
Κι' ἐγὼ γιὰ νέα σύμβολα σηκώνω τὰ παλῆα,
τὸν Ράλλη τὸν Κορδόνάρο, τοῦ Κόντε τὴν Ἑλλά.

Τῆς Ἑλλάς καὶ τὰ Κορδόνια
μεγαλύνω, κουφαλιδόνια.
Ἄνδρες νέοι, νέοι χρόνοι,
ξανακάνω μὴ θηλεῖα
δυνατὴ μὲ τὸ Κορδόνι,
καὶ κρεμεῖσθαι σ' τὴν Ἑλλά.

Εἰς τὴν Σταμποῦλ Συνέλευσις ἱεραρχῶν μεγάλων,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ Συνέλευσις εὐγλότων παπαγάλων.
Εἰς τὴν Σταμποῦλ Συνέλευσις καὶ τόλμης κι' εὐρωστίας
ὑπὲρ διαφυλάξεως κάθε θωμοῦ κι' ἐστίας,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ Συνέλευσις ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων
ὑπὲρ τῆς ἐσιτάσεως πατριωτῶν χορτάτων.

Ἐξω χωρὶς νὰ σκιάζονται τοῦ Τούρκου τὴν λεπίδα
τρανὰ συλλαλητήρια γιὰ πίστι, γιὰ πατρίδα.
Κι' ἐδῶ συλλαλητήρια μόνο γιὰ τὸ σφαιρίδιο
καὶ πῶς ἀπὸ τὰ πλάτσια θὰ πάρωμ μερίδιο.

Φ. — Ἐκλογῶν καὶ πάλι μέθη,
καὶ τὸ δάνειον εὐρέθη.
Κτύπα, βλάμη, τὸ λαγούτο...
πῶς τὸ δρῆκαμ καὶ τοῦτο.

Ὁ Δραγούμης τραλαλὰ
τὰ κατάφερε καλά.
Τέλος πάντων ὑπεγράφη,
τώρα τρέχει τὸ χρυσάφι,
καὶ κυττάξω τὴν μουφλούζα, ποῦ δὲν εἶναι σ' τὰ καλά της,
γελαστὴ νὰ ξερογλείφῃ τὰ μεγάλα δακτυλά της.

Π. — Νάτο! φθάνει τὸ σκαμένο... νὰ τὸ τρεῖς εὐλογητό...
μὰς τονώνουν νέα χάπια,
καὶ φωνὴ φωνάζει κάποια:
"Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, καὶ σ' τὸ δάνειον αὐτό.

Νάτο!... βαρεῖτε τὰ βελιά,
βαρεῖτε τὰ σαντούρα...
πληρωστ' ἐλλείμματα παλῆα
γιὰ νὰ γενοῦν καινούρια.

Χαίρει καθέμια ψυχὴ,
καθέμια διάνοια...
ἀνδρῶν νέων ἐποχὴ,
μὰ καὶ νέα δάνεια.

Φ. — Κάτι καινούριο γίνεται μερὲς σ' τῶν Ρωμηῶν τὴν σφαῖρα,
μία νεότης πλημμυρεῖ τὸ κράτος πέρα πέρα.

κι' ἐν ᾧ τῆς Ἀνορθώσεως δουλεύει τὸ φαλλίδι
ροπαλοφόροι κτύπησαν καὶ τὸν Γαβριηλίδην

ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ,

καὶ τοῦτο, Περικλέτο μου, μετ' ἄλλων παρομοίων
εἶναι τῆς Ἀνορθώσεως εὐοίωνον σημειῖον.

Ὁ Γάλλος Πρέσβυς ἐν χολῇ τὸν τύπον κεραυνοβολεῖ.

Φ.—Ἦθελα κι' ἄλλα νὰ σοῦ πῶ, μὰ σοῦ τὰ παραλείπω..

Ξέρεις τὸν κύριον Δεβίλ, ποῦ ῥίχτηκε ὁ τὸν Τύπο;

Π.—Ὅχι, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω διόλου...

Φ.—Ποτὲ δὲν ξέρεις ἄνθρωπο, κανάγια τοῦ διαβόλου.

Εἶναι τῶν Γάλλων Πρεσβευτῆς ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
καὶ τὸνομά του θάτυχε καμμιά φορὰ ν' ἀκούσης.

Π.—Ὅχι, δὲν τᾶκουσα ποτέ, γκλάδα μπουμπουνισμένη,
μὰ λέγε τί συμβαίνει.

Φ.— Δὲν πῶς μὲ τόνον δυνατὸν
εἶπε τὸν Τύπον ἐρπετόν,

γιατὶ τὸν κύριον Πισσὼν πολὺ τὸν ἐμυκτήρισε,
κι' ὁ Τύπος στάσιν ἄφογον γιὰ τοῦτον δὲν ἐτήρησε.

Ὅθεν ὁ κύριος Δεβίλ, ποῦναι πιστὸς τοῦ φίλος,
ὠμίλησεν ὀργίλος,

γιατὶ κι' αὐτὸς ἐπίστευε ν' ἀνυμνηθῇ δεόντως
τὸ πάθος τὸ φιλότουρκον τοῦ Γάλλου τοῦ τρυφῶντος
ἐμπρὸς τὴν θεάν τοῦ Χακκὴ καὶ πάντων τῶν φεσάδων
κι' ἐρατεινῶν Πασσάδων.

Κι' ἐγὼ ὁ τὸν κύριον Δεβίλ μὲ θάρρος εἶπα αὐτά:
μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε τῶν Γάλλων Πρεσβευτά,
ὁποῦ τοῦ φίλου σας Πισσὼν τοῦπαμε τὴν κακὴν του
γιὰ τὴν πολιτικὴν του,
πλὴν τὴν ἐπιθυμίαν σας δὲν τὴν ἐξεδηλώσατε
κι' ἀδίκως μᾶς μαλλώσατε.

Μὰ τώρα ποῦ τὴν μάθαμε, μὲ κάθε προθυμίαν
θὰ κύψωμεν στὴν ὕψηλὴν Ὑμῶν ἐπιθυμίαν,
κι' ὅλοι θὰ γονατίσωμε
ὁ τὸν φίλο σας τὸν Γάλλο,
καὶ προτομή θὰ στήσωμε
σὲ τοῦτον δίχως ἄλλο.

Ὑμνήσωμεν τὸ πάθος τοῦ Γάλλου τοῦ ἔξιπνοῦ,
προσφέρωμεν ἀξίας καὶ ὁ τὸν Πισσὼν τιμᾶς,
ζητοῦντ' ἀπὸ τοὺς Τούρκους προνόμια καπνοῦ,
μὰ καὶ σιδηροδρόμων ἐπικερδεῖς γραμμᾶς.

Ἀγαματοποιήσωμεν αὐτὸν φεσοφοροῦντα,
μὰ καὶ τὸν φίλον τοῦ Δεβίλ, δικαίως ἀποροῦντα
πῶς ἕως τώρα μὲς στὴν γῆν ἀψόγων ἐρπετῶν
δὲν ἐλαξεύθησαν μορφᾶι τοιούτων προστατῶν.

Ἔτσι ποῦ λὲς ὠμίλησα ὁ τὸν Πρεσβευτὴ τὸν Γάλλο
καὶ τώρα πιά γιὰ τὸν Πισσὼν τὸν σδέρκο μου θὰ βγάλω.

Π.—Δὲν θὰ σὲ δεῖρω σήμερα, βρὲ Φασουλῇ παλάθρα,
γιατὶ δὲν ἔχω δύναμι μέσα στὴν τόση λαύρα.

Εἰς τοὺς ἐκτὸς μὲ πόνον κι' ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἀκούοντες πῶς κάνετε καὶ σεῖς συλλαλητήρια
γιὰ φοβεροὺς κατατρεγμοὺς κι' ἀτέλειωτα μαρτύρια
καὶ βλέποντες μὲ φρόνημα καὶ μὲ παλληκαριά
πῶς κάπως ἐμαζέψατε τῶν Τούρκων τὰ λουριά.

Ἔργον τελέσαντες κι' ἐμεῖς πραγματικῶς Τιτάνειον,
ἤγουν εὐρόντες δάνειον,
καὶ τώρα πλέον βρέχοντες
χρυσὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ τώρα πλέον ἔχοντες
παρὰ μὲ τὸ σακκί,

σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττάτ' ἐμπρὸς σας,
κι' ὅπως κι' ἂν ἔχ' ἡ μάinna σας θὰ στέκη στὸ πλευρὸ σας.

Τοῦ Πατριάρχου τοῦ σεπτοῦ θαυμάζοντες τὸ σθένος,
ποῦ συγκινεῖ τὸ γένος,
μ' ἐπαίνους ἀνταμειβόντες κι' ἐκείνον τὸν Γρυπάρη,
ποῦ τὸν ἀέρα δὲν ἔμπορεῖ κανένας νὰ τοῦ πάρῃ.

Κυττάζοντες γιὰ Σύνταγμα τῶν Τούρκων πανηγύρια,
ποῦ τὰ τρανὰ βατοέλα των τρακάρουν μὲ γεφύρια,
καὶ λέγοντες εἰς τὴν Τουρκίᾳ: Τουρκίᾳ μὲ τὰ σαράκια σου
φουρτοῦνα καὶ στὸ Σύνταγμα καὶ στὰ καλαμοβράκια σου.

Σαρκάζοντες τοὺς κοπετοὺς κάθε στρυγνῆς Κασσάνδρας,
καὶ σήμερα μὲ τὸ κερί
γυρεύοντες φηρὶ φηρὶ
νὰ βροῦμε νέους ἄνδρας.

Κυττάζοντες ἐμβρόντητοι σὰν ἄνδρες Ἀθηναῖοι
πῶς δίχως τὴν ἐνέργειαν τοῦ Μεφιστοφελῆ
Κόντες καὶ Ράλλης γίνονται καθὼς ὁ Φάουστ νέοι,
κι' ἐπάνω σὲ ναυάγια πῶς πλέουν σὰν φελοί,
σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττάτ' ἐμπρὸς σας,
κι' ἡ νεανδρρίζουσα πατρίς θὰ στέκη στὸ πλευρὸ σας.

Τελοῦντες Ἐλευθερία στὸ Ρῖον καὶ τ' Ἀντίρριον,
τονίζοντες σὲ σκοπευτὰς παιᾶνα νικητήριον,
θερμαίνοντες καὶ τήκοντες κάθε ψυχῆς ψυγεῖον,
καὶ νῦν ἀποκαθαίροντες
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροντες,
σὰν Ἡρακλεῖς τοιέσπεροι τὴν κόπρον τῶν Αὐγείων.

Μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ διαβάζοντες στοιχεῖα
πῶς βασιλεῖσι θαυμαστῇ καθ' ὅλα πειθαρχία,
ἐξαίροντες τὴν ἀντοχὴν φουρτουνασμένου σκάφους,
τυρβάζοντες σὲ Ζάππεια καὶ Κινηματογράφους,
μανθάνοντες κι' ὁ Βασιλεὺς πῶς μένει στὴν Δεκέλεια,
κι' ἔχοντες ὅπως πάντοτε τὸν νοῦ μᾶς στὴν Ἀμέλεια,
σᾶς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττάτ' ἐμπρὸς σας,
κι' ὅπως κι' ἂν ἔχ' ἡ μάinna σας θὰ στέκη στὸ πλευρὸ σας.